

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819202292
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819202292.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkyň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobkyne E., zastúpenej D. proti žalovaným: 1/ W. a 2/ W., obaja zastúpení D., o vrátenie daru a vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. októbra 2019, č. k. 11C/14/2019-136, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/ a 2/ **p r i z n á v a** proti žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 29. októbra 2019, č. k. 11C/14/2019-136 súd prvej inštancie zastavil konanie o sumu 619,39 eur z dôvodu späťvzatia, v prevyšujúcej časti žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru - bytu č. X, nachádzajúceho sa na X.poschodí, vchodu č. X, bytového domu súp. č. XXXXX zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. H., obec H., okres H. a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 3.254,65 eur zamietol a priznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalobkyňi. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa bývala v označenom byte a rozhodla sa, že ho daruje žalovaným. Žalovaní navštevovali žalobkyňu, boli jej nápomocní, keď to potrebovala, chodili s ňou na nákupy, žalovaná jej umyla schody a pomohla jej podľa potreby v domácnosti. Žalobkyňu navštevovali podľa toho, ako mohli vzhľadom na ich pracovné povinnosti a starostlivosť o deti. V tom čase žalobkyňa vo veku XX rokov bola sebestačná. Žalobkyňa preto darovala svoj byt darovacou zmluvou spísanou dňa 24.05.2017 žalovaným, každému v 1-ici, v zmluve je upravené aj vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bezplatného bývania a užívania bytu v prospech žalobkyne. Aj po uzavretí darovacej zmluvy žalobkyňa bývala v byte s tým, že považovala za samozrejmé, že bude platiť poplatky spojené s užívaním bytu. Po čase sa z dôvodu veku a svojich ochorení rozhodla ísť do domova sociálnych služieb v obci C. R., kde jej pomohli presťahovať sa žalovaní. Žalovaní sa dohodli so žalobkyňou, že byt dajú do nájmu. Skôr, ako ho dali do nájmu, niektoré veci z bytu zlikvidovali, resp. vyhodili. Žalobkyňa nepovedala žalovaným, ktoré veci z bytu môžu zlikvidovať. Z komunikácie z aplikácie Messenger z 31.08.2018 vyplynulo, že žalobkyňa žalovaným doslova napísala: „Povedala som, že robte si s tým, čo chcete, tak ste si aj robili...“ Žalobkyňa v tom čase zmenila názor, opustila DSS a vrátila sa do bytu. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že sa žalovaní o žalobkyňu zaujímali nielen počas pobytu v DSS, kde mala zabezpečenú 24-hodinovú starostlivosť, ale aj po jej návrate do bytu, ale žalobkyňa si od novembra 2018 neželala ich prítomnosť a odmietala s nimi komunikovať. Dala najavo, že nemá záujem o pomoc z ich strany. Preto sa žalovaní so žalobkyňou od januára 2019 nekontaktovali. Táto absencia kontaktu medzi nimi bola z podnetu žalobkyne. Žalobkyňa si zrejme predstavovala starostlivosť o ňu inak, resp. intenzívnejšie ako ju zabezpečovali žalovaní. Domnievala sa, že ju zrejme budú navštevovať každý deň v byte, ale podľa názoru súdu takáto starostlivosť zo strany žalovaných nebola možná, pretože žalovaní

pracujú, majú dve maloleté deti a bývajú v obci F. S., odkiaľ dochádzajú každý deň za prácou. Žalovaní navštevovali a pomáhali žalobkyni pred uzavretím darovacej zmluvy, rovnako ju navštevovali a pomáhali jej v rámci ich možností a schopností aj po jej návrate z DSS a neodmietli jej pomáhať aj naďalej, hoci žalobkyňa bola pomerne sebestačná a nebola výslovne odkázaná na pomoc tretích osôb. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by žalovaní odmietli pomoc žalobkyni, ak by ich o túto pomoc požiadala. To, že žalovaní žalobkyni nepomáhali tak ako si predstavovala, pričom zlikvidovali niektoré veci, ktoré považovali za nadbytočné, lebo pripravovali byť do nájmu, neporušili dobré mravy hrubým spôsobom. Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa nepreukázala také správanie sa žalovaných voči nej, ktoré by dosahovalo značnú intenzitu, alebo by bolo sústavné tak, ako to súdna prax pre úspešné uplatnenie nároku na vrátenie daru vyžaduje a bolo by vyvolané výlučne iba konaním a správaním žalovaných bez toho, aby bolo vyvolané vzájomným správaním sa žalobkyne voči žalovaným. Žalobkyňa ďalej žiadala vydať titulom bezdôvodného obohatenia od žalovaných sumu 3.254,65 eur, ktorá má predstavovať na strane žalovaných bezdôvodné obohatenie, ktoré pozostáva z platieb za sporný byt za mesiac jún 2017 až marec 2019, vrátane sumy 400,- eur, ktoré dala žalovaným v hotovosti na úhradu poplatkov za bývanie. Odôvodnila to tým, že v darovacej zmluve je dojednané vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bezplatného bývania a užívania bytu. K dôvodom žaloby v tejto časti súd prvej inštancie uviedol, že bezplatné právo bývania a užívania (pokiaľ nie je výslovne dohodnuté inak) neznamena povinnosť vlastníka uhrádzať za oprávneného z vecného bremena náklady spojené s užívaním danej nehnuteľnosti, znášať ich má ten, kto tieto služby užíva a to bez ohľadu na to, že zo zmluvného vzťahu o výkone správy alebo v zmysle z. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov má túto povinnosť vlastník bytu. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobu aj v tejto časti zamietol, pretože žalobkyňa bola a je povinná uhrádzať poplatky spojené s užívaním bytu aj naďalej. Vec právne posúdil podľa § 630, § 454, § 151n ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov o zamietnutí žaloby a náhrade rov konania podala žalobkyňa včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že uloží žalovaným 1/ a 2/ vrátiť jej dar darovaný im darovacou zmluvou zo dňa 24.05.2017, V XXXX/XXXX - VZ XXXX/XXXX, a to byt ako aj spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, ako aj na pozemku zastavaného domom zapísaný na LV č. XXXX pre k. ú. H. a vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 3.254,65 eur. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal jej námietkou nezákonnosti dôkazu žalovanými doloženej údajnej komunikácie medzi stranami sporu z aplikácie Messenger, ktorej autentickosť nie je ničím verifikovaná. Súd na tento prepis komunikácie nemal prihliadať tiež z toho dôvodu, že ide o komunikáciu zverejnenú bez jej súhlasu v rozpore s telekomunikačným tajomstvom. Ďalej namietala posúdenie pojmu „hrubé porušenie dobrých mravov“ zo strany žalovaných. Naplnenie skutkovej podstaty vidí v tom, že jej v rozpore so znením darovacej zmluvy vzali z bytu hnutelné veci ako aj veci, ktoré mali pre ňu emocionálny význam. Argument súdu prvej inštancie, že nepovedala žalovaným, ktoré veci môžu zlikvidovať a ktoré majú nechať v byte, pričom bolo na nej, aby si toto právo vyhradila, nepovažuje za dôvodný, pretože toto právo nemala ako realizovať, keďže jej žalovaní dopredu nedali vedieť, ktoré veci idú likvidovať a ktoré si nechajú. Hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaných vidí tiež v tom, že hoci vedeli a vedia, že nemá iných príbuzných, ktorí by jej mohli poskytnúť potrebnú pomoc, jej túto pomoc a opateru neposkytujú. V tejto súvislosti je podľa jej názoru irelevantná tá skutočnosť, že má svojich vlastných potomkov, s ktorými má vážne narušené vzťahy a ktorí sa o ňu nezaujmajú, pretože to nie je predmetom konania. V tomto konaní sa posudzuje dôvodnosť vrátenia darovanej nehnuteľnosti od žalovaných. Opätovne poukázala na uznesenie NS SR sp.zn. 6 Cdo 137/2017 z 21.06.2018. Žalobu považuje za dôvodnú aj v časti o vydaní bezdôvodného obohatenia. Nesúhlasí s názorom súdu, ktorý konanie strán sporu vo veci platenia poplatkov za byt vyhodnotil ako dohodu uzavretú konkludentne. Pokiaľ ide o právnu otázku kto je povinný platiť poplatky v prípade vecného bremena spočívajúceho v práve bezplatného doživotného bývania a užívania bytu, trvá na tom, že touto osobou je vlastník bytu, teda žalovaní, v zmysle § 10 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

3. Žalovaní navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Ku komunikácii z aplikácie Messenger uviedli, že nejde o údajnú komunikáciu, ale o skutočnú komunikáciu medzi žalobkyňou a nimi v období od 27.06.2018 do 30.11.2018. Komunikácia je vo formáte PDF iba z toho dôvodu, aby mala nižší počet strán. Žalovaní podotkli, že žalobkyňa ani raz v prvoinštančnom konaní nespochybnila autentickosť a hodnovernosť tejto komunikácie.

V prípade, ak by tak urobila, vedia poskytnúť na overenie autenticity správy v aplikácii Messenger priamo v mobilnom telefóne žalovanej 2/ k nahliadnutiu. Poukazujú na tú skutočnosť, že žalobkyňa sa niekoľkokrát vo svojej výpovedi na súde vyjadrila zhodne ako v komunikácii cez Messenger a na komunikáciu zo dňa 31.08.2018, kde žalobkyňa uviedla „Mrzi ma to vsetko musim od vas pytat veci ktore su moje. Mrzi ma to, ze som sa vratila do svojho niekto je nastvany. Povedala som ze robte si s tým co chcete tak ste si aj robili.“ Uvedené žalobkyňa potvrdila vo svojej výpovedi na súdnom pojednávaní dňa 10.09.2019, kde uviedla: „Keď žalovaní toľko okolo toho vyprávali som im povedala, aby si robili s tým, čo chcú.“ Uvedené zároveň vyvracia tvrdenia žalobkyne uvedené v odvolaní, že sa žalobkyne na jej názor ohľadom vecí, ktoré zanechala v byte, vôbec nepýtali. Pravdivosť ich tvrdení bola potvrdená aj svedeckou výpoveďou D. E.. Neprihliadnutím na tento dôkazný prostriedok by došlo k porušeniu čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t.j. práva na spravodlivé súdne konanie, nakoľko táto komunikácia je dôkazom toho, aký bol ich vzťah so žalobkyňou, ako žalobkyňa pomáhala a navštevovali ju. Žalovaní zopakovali, že sa voči žalobkyňi nedopustili žiadneho porušenia dobrých mravov. K tvrdeniu, že žalobkyňa v rozpore so znením darovacej zmluvy vzali z bytu hnuiteľné veci, uviedli, že darovacia zmluva žiadnym spôsobom neupravovala hnuiteľné veci nachádzajúce sa v byte. Plne sa stotožňujú s tvrdením prvoinštančného súdu, že žalobkyňa nepovedala, ktoré veci môžu zlikvidovať a ktoré nechať v byte. S vecami naložili podľa najlepšieho vedomia a svedomia. Ich postoj k potrebám žalobkyne nikdy nebol ľahostajný, žalobkyňa vždy pomáhala, ako vedeli a ako bolo v ich možnostiach. Takmer každý deň sa o žalobkyňu zaujímali. Od novembra 2018 začala odmieťať pomoc a záujem, prítomnosť a komunikovať s nimi, čo žalobkyňa potvrdila, a na pomoc si zabezpečila opatrovatelku z Mestského úradu, ktorá jej nakupovala, prala a nosila obedu. V budove súdu ju niekoľkokrát pozdravili, ale žalobkyňa si to zrejme nevšimla. Popreli akýkoľvek nátlak na uzavretie darovacej zmluvy na žalobkyňu. Žalobkyňa sa sama, dobrovoľne, slobodne a bez nátlaku rozhodla dať vyhotoviť darovaciu zmluvu u advokáta. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaní plne stotožňujú s názorom prvoinštančného súdu, keď konanie strán sporu ohľadom platenia poplatkov za byt vyhodnotil ako dohodu uzavretú konkludentne. Nikdy predmetný byt neužívali, vždy ho užívala výlučne žalobkyňa, preto bola a je povinná uhrádzať poplatky spojené s užívaním bytu.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Na potvrdenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie k jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd dopĺňa:

7. K námietke hodnovernosti dôkazu listinami obsahujúcimi prepis správ z komunikácie v aplikácii Messenger, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s obranou žalovaných uvedenou vo vyjadrení k odvolaniu. Žalobkyňa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, a to ani po doručení listinného dôkazu vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných zo dňa 03.09.2019, ani po vykonaní tohto dôkazu na pojednávaní dňa 29.10.2019 (v rámci vyjadrení k dôkazom alebo v rámci nasledovnej záverečnej reči) nenamietla hodnovernosť alebo autenticitu tohto dôkazu, ani neposkytla skutkové tvrdenie, z ktorého by mohol súd takýto nedostatok dôkazu vyvodiť. Hodnovernosť a autenticitu dôkazu žalobkyňa v rozpore s úpravou včasnosti prostriedkov procesného útoku a obrany (§ 366 C.s.p.) napáda až v odvolacom konaní. Uvedená námietka je neúčinná i z toho dôvodu, že nie je špecifikovaná, obsahuje len samotné namietanie (možnej) nepravdivosti a nepravosti prepisu správ. Je však na tom, kto pravdivosť popiera, aby uviedol, prečo listina nie je pravdivá a ponúkol k svojmu tvrdeniu dôkazy. Navyše žalobkyňa, ako uviedli žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu, pravosť rozhodných správ vo svojej výpovedi fakticky potvrdila. Uvedená námietka žalobkyne preto nie je opodstatnená.

8. K námietke nezákonnosti dôkazu listinami obsahujúcimi prepis správ z komunikácie v aplikácii Messenger odvolací súd uvádza, že súhlasí s namietaným nedostatkom rozsudku, pretože

túto námietku vzniesla odvolateľka súdu prvej inštancie ihneď po doručení listinného dôkazu vo svojom vyjadrení zo dňa 03.09.2019, avšak súd prvej inštancie sa s touto námietkou v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyporiadal. Je však zrejmé, že túto námietku nepovažoval za dôvodnú, pretože súd prvej inštancie dôkaz vykonal a naň prihliadal

9. Odvolací súd súhlasí s tým, že súd prvej inštancie dôkaz pripustil.

10. Zachytená komunikácia sa týkala komunikácie oboch strán sporu. Žalobkyňa predmetné správy odosiela žalovanej 2/ z aplikácie, ktorú zjavne ovládala, teda si bola vedomá, že ide o písomne zachytené prejavy jej vôle, ktoré môže ich adresát archivovať. Týmto spôsobom sa žalobkyňa fakticky vzdala možnosti namietať nezákonnosť ich získania. Žalovaná 2/ predmetný dôkaz získala zákonne.

11. Pokiaľ žalobkyňa mienila namietať neprípustnosť dôkazu z dôvodu jeho použitia v súdnom konaní bez jej súhlasu s odvolávaním sa na telekomunikačné tajomstvo, bez bližšieho vysvetlenia tohto dôvodu, odvolací súd poukazuje, že úpravu telekomunikačného tajomstva v oblasti elektronických komunikácií obsahuje § 63 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách. Podľa § 63 ods. 3 telekomunikačné tajomstvo možno sprístupniť úradu, účastníkovi a užívateľovi, ktorého sa týka, jeho oprávneným zástupcom alebo právnym nástupcom, ak ďalej nie je ustanovené inak. V tomto prípade zverejnila obsah správy účastníčka telekomunikácie, žalovaná 2/, ktorá má podľa citovaného ustanovenia právo na sprístupnenie telekomunikačného tajomstva. Inštitút telekomunikačného tajomstva sa však tejto veci týka len okrajovo, táto právna úprava reguluje ochranu šírených správ pred takými zásahmi, ako sú odpočúvanie a zaznamenávanie elektronickej komunikácie. V danej veci je však predmetom dôkazu komunikácia medzi stranami sporu, teda zachytené správy, ktoré z vlastnej vôle odosiela žalobkyňa žalovanej 2/ ako účastníčke komunikácie.

12. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 117/2007 zo 4. februára 2009. ZNUÚS 2009, s. 393., podľa ktorého „osoba komunikujúca s inou osobou má ako adresát ústavou (ale aj listinou a dohovorom) garantovaných práv legitímne očakávanie, že obsah ich vzájomnej komunikácie môžu ďalej šíriť len tieto komunikujúce osoby. Je zrejmé, že obsahom takejto komunikácie môžu byť informácie zo súkromného, rodinného, pracovného, služobného či spoločenského života.“ Aj podľa citovaného nálezu žalobkyňa mohla legitímne očakávať, že obsah ich komunikácie môže žalovaná 2/ šíriť ďalej, a teda použiť i ako dôkaz.

13. Odvolací súd k tejto námietke poukazuje najmä na § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého súhlas s použitím nie je potrebný, ak sa použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky alebo zvukové záznamy bez súhlasu druhej osoby na úradné účely na základe zákona (tzv. úradné licencie). Takouto úradnou licenciou je aj použitie listiny pri dokazovaní na súde. Za listinu možno považovať aj dotknutý prepis správ z komunikácie. Ak v týchto prípadoch nie sú prekročené zákonné medze, potom ide o situácie, keď nad individuálnymi záujmami jednotlivých fyzických osôb, do ktorých osobnosti sa týmto spôsobom zasahuje, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší verejný záujem na spravodlivom súdnom procese. Tieto zákonné úradné licencie nahrádzujú súhlas dotknutej osoby. Ani uvedená námietka žalobkyne nie je preto spôsobilá privodiť iné rozhodnutie o veci samej.

14. K ostatným námietkam odvolateľky vo vzťahu k rozhodnutiu o zamietnutí žaloby o vrátenie daru odvolací súd uvádza, že tieto sa týkali hodnotenia dôkazov. Hodnotenie dôkazov je vnútornou myšlienkovou činnosťou sudcu, nemusí sa pochopiteľne zhodovať s rovnakou činnosťou strán sporu. Podstatné je, či sa pri hodnotení dôkazov súd dopustil chýb a nesprávností, ktoré mohli mať vplyv na skutkové posúdenie veci. Odvolací súd však nezistil žiadne nedostatky v hodnotení dôkazov a ani v skutkovom závere súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal všetky dôvodne navrhované dôkazy a prihliadal na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dôkazov a prednesov strán sporu, aj na skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo inak (napr. stav žalobkyne z hľadiska sebestačnosti). Súdom prvej inštancie vykonané hodnotenie dôkazov bolo úplné, nič neopomenul. Odvolací súd nezistil v hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie žiaden logický rozpor alebo rozpor so všeobecnou skúsenosťou, súd dodržal pravidlá hodnotenia dôkazov podľa § 191 a nasl. C.s.p. Odvolací súd tak súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre vyhovieť žalobe o vrátenie daru upravené v § 630 Občianskeho zákonníka, pretože zistené správanie žalovaných voči žalobkyne nevykazuje znaky hrubého porušovania dobrých mravov.

15. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval rozhodné ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka a dospel k správneému záveru o nedôvodnosti žaloby o vrátenie daru. V konkrétnostiach odvolací súd tak, ako mu to umožňuje § 387 ods. 2 C.s.p. z dôvodu vyhnutia sa zbytočnému opakovaniu tých istých zistených skutočností a ich hodnotenia, poukazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie vypořiadal s uvedenými námietkami žalobkyne prednášanými už v prvoinštančnom konaní.

16. Žalobkyňou tvrdené skutočnosti o uzavretí darovacej zmluvy pod nátlakom, bez jej slobodnej vôle, nie sú vo vzťahu k predmetu konania, ktorým je vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka relevantné, pretože uvedený inštitút predpokladá platnú darovaciu zmluvu. Uzavretie úkonu bez slobody vôle spôsobuje neplatnosť právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka.

17. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že súhlasí s právnym záverom a odôvodnením rozhodnutia v tejto časti.

18. Podľa § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka oprávnený z vecného bremena je povinný podieľať sa na nákladoch na vec, ktorú užíva, a to primerane rozsahu, v akom titulom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, cudziu vec užíva. Citované ustanovenie nevysvetľuje, čo je potrebné rozumieť pod pojmom „náklady na zachovanie veci, ktorá je zaťažená vecným bremenom“, tieto náklady môžu byť rôzneho druhu v závislosti od toho, aká vec je zaťažovaná právom vecného bremena, preto bude nutné posudzovať ich vždy s ohľadom na okolnosti individuálneho prípadu.

19. Podľa odvolacieho súdu v danej veci tieto „náklady na zachovanie veci“ spočívajú okrem iného aj v úhradách za služby spojené s užívaním bytu. V danej veci uzavretá dohoda o zriadení vecného bremena upravila právo žalobkyne na bezodplatné bývanie a užívanie bytu, nie však právo na bezodplatné prijímanie služieb spojených s užívaním bytu. Otázku, kto bude uhrádzať náklady za služby (t.j. uhrádzať preddavky), dohoda nerieši. Vzhľadom na skutočnosť, že je to žalobkyňa kto predmetný byt výlučne užíva, je v zmysle § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka povinná vykonávať úhrady nákladov za služby spojené s užívaním bytu a to rozsahu, v akom byt užíva, t.j. v danom prípade v plnom rozsahu. Pokiaľ teda žalobkyňa uhradila náklady za služby spojené s užívaním bytu, plnila tak svoju povinnosť, na strane žalovaných 1/ a 2/ nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor.

20. K poukazu žalobkyne na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/83/2012 odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyššej súdnej autority, od ktorej sa súd v zmysle čl. 2 ods. 2 C.s.p. nemôže zásadne odkloniť. To dokazuje aj fakt, že názor v citovanom rozhodnutí bol prekonaný názormi v nasledujúcich rozhodnutiach (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/356/2017, 19Co/13/2019).

21. Žalobkyňou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

22. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

23. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, a preto im v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).